

Arrest

nr. 176 392 van 17 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juni 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 26 augustus 2012 door de politiediensten op heterdaad betrapt wegens illegale wapendracht. Eveneens op 26 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.2. Verzoeker wordt op 7 oktober 2012 door de politiediensten op heterdaad betrapt wegens het bezit van amfetamine. Eveneens op 7 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.3. Verzoeker wordt op 21 oktober 2012 andermaal aangetroffen door de politiediensten in illegaal verblijf. Eveneens op 21 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.4. Verzoeker wordt op 12 januari 2013 door de politiediensten op heterdaad betrapt wegens slagen en verwondingen. Eveneens op 12 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.5. Verzoeker wordt op 30 mei 2014 andermaal aangetroffen door de politiediensten in illegaal verblijf. Op 31 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.6. Verzoeker wordt op 23 juni 2016 door de politiediensten op heterdaad betrapt wegens het negeren van een rood licht en het rijden met een vals rijbewijs. Op 24 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer:

naam: [V.]

voornaam: [E.]

[...]

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24.06.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft de bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden tussen 26.08.2012 en 31.05.2014

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd;

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen die hem betekend zijn op 26.08.2012, 21.10.2012, 22.10.2012, 12.01.2013, 31.05.2014.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Betrokkene heeft zich in het verleden schuldig gemaakt aan verscheidene inbreuken openbare orde. Hij had oa daarvoor op 26.08.2012 reeds een inreisverbod voor 3 jaar gekregen. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

Dit is de bestreden beslissing.

1.7. Verzoeker wordt op 3 augustus 2016 gerepatrieerd naar zijn herkomstland Albanië.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 208/115), van de artikelen 62 en 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt, na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen, volgende toelichting bij zijn middel:

"De Dienst Vreemdelingenzaken verduidelijkt haar gebruik van artikel 74/11, §1, tweede lid door te stellen dat "betrokkene (...) niet [heeft] getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Betrokkene heeft zich in het verleden schuldig gemaakt aan verscheidene inbreuken openbare orde. Hij had oa daarvoor op 26/08/2012 reeds een inreisverbod van 3 jaar gekregen. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel." Bovendien verwijst zij in haar beslissing naar de bevelen om het Grondgebied te verlaten dat hem betekend werden tussen 26/08/2012 en 31/05/2014. "Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd." (stuk 1) Wat betreft de argumentatie voor het opleggen van een inreisverbod, en de wettelijke grondslag hierachter schuilt de Dienst Vreemdelingenzaken zich achter haar gebonden bevoegdheid een inreisverbod op te leggen indien voorgaande bevelen tot het verlaten van het grondgebied niet werden nageleefd. Verwerende partij liet echter na verzoeker te horen (zie infra). Uit dit gesprek zou blijken dat verzoeker wel degelijk het grondgebied verlaten heeft, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert. Uit verschillende foto's blijkt dat verzoeker zich in tussentijd heeft begeven buiten het grondgebied van België. (stuk 6) Dat verzoeker als Albanees staatsburger geen visum kort verblijf nodig heeft om zich naar andere landen binnen het Schengen gebied te begeven. (stuk 2) Dat verzoeker derhalve wel gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker verwijst tevens naar zijn 'Facebook'-pagina, waaruit tevens blijkt dat hij het rijk verlaten heeft. (stuk 7) Aangaande de bewijswaarde hiervan verwijst verzoeker naar het arrest van Uw Raad van 27 maart 2015. (RvV, 27 maart 2015, nr. 142 097).

Voorts laat verwerende partij bij het vaststellen van de termijn van het inreisverbod op zeer vakkundige wijze links liggen dat zij in casu een discretionaire bevoegdheid heeft aangaande deze termijn. Zoals eerder uiteengezet, houdt een discretionaire bevoegdheid in hoofde van de overheid tevens in dat zij haar beslissing uitgebreider dient te motiveren, dit zowel formeel als materieel.

De Dienst Vreemdelingenzaken is immers niet verplicht tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Zij mag daarentegen de termijn vaststellen op 'maximum drie jaar'. Verwerende partij heeft dus de vrije keuze een inreisverbod op te leggen van 1 dag tot de maximumtermijn van 3 jaar. Indien zij de maximumtermijn van drie jaar wenst op te leggen, dient zij dit dan ook uitvoerig te motiveren, waarbij zij rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval' en rekeninghoudend met het evenredigheidsbeginsel. Deze motiveringsplicht geldt tevens indien een minder lange termijn werd vastgelegd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft beslist om een inreisverbod van twee jaar te geven aan verzoeker, is buiten alle redelijkheid en zonder de noodzakelijke omzichtigheid.

Dat de bestreden beslissing betreffende het opleggen van de maximum termijn van twee jaar enkel verwijst naar zijn illegale verblijf op het grondgebied, ongespecificeerde inbreuken op de openbare orde, waar verzoeker geen weet van heeft, en een inreisverbod dat zich niet langer in het rechtsverkeer bevindt.

Verzoeker vormt hoe dan ook geen gevaar voor de openbare orde, noch voor de immigratiecontrole. Dat verwerende partij dan ook de steeds terugkerende stijlformule in haar beslissing opneemt, is buitenproportioneel. Dit wijst er tevens op dat zij geen rekening heeft gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval, noch deze op zorgvuldige wijze heeft onderzocht.

Het is verzoeker dan ook onduidelijk waarop de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseert tot het opleggen van een termijn van twee jaar. Verwerende partij stelt dat deze termijn noodzakelijk is, gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Zij dient haar beweringen echter duidelijk aan te tonen en te motiveren. Deze motieven dienen uitsluitend gebaseerd te zijn op het persoonlijke gedrag van het individu en de elementen eigen aan het specifieke voorliggende geval. Temeer dient nogmaals opgemerkte te worden dat de motivering van het inreisverbod volledig steunt op een loutere stijlformule.

Hieruit kan tevens afgeleid worden dat het gevaar voor de openbare orde en de immigratiecontrole minimaal is.

Er is derhalve niet afdoende en in feite aangetoond dat de handhaving van de maximumtermijn van twee jaar noodzakelijk is in hoofde van de heer [V.]. Het opleggen van een inreisverbod conform artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet is dus een buitenproportionele en onzorgvuldige beslissing, die in strijd is met het artikel 11 van de terugkeerrichtlijn en het artikel 74/11, §1 eerste lid Vreemdelingenwet. Deze neigt tevens naar een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Tevens is de bestreden beslissing een schending van de materiële en formele motiveringsverplichting.”

2.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° én 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend en dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. In dit verband worden de motieven herhaald op basis waarvan in het op dezelfde dag genomen bevel om het grondgebied te verlaten werd besloten om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen – met name omdat er een risico op onderduiken bestaat en geen gevolg werd gegeven aan eerdere beslissingen tot verwijdering – en vervolgens geduid dat verzoeker geen uitvoering heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten tussen 26 augustus 2012 en 31 mei 2014. Er wordt vervolgens een inreisverbod voor een duur van twee jaar opgelegd, nu verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en hij zich in het verleden schuldig heeft gemaakt aan verschillende inbreuken op de openbare orde waarvoor onder andere reeds op 26 augustus 2012 een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd. Gelet op deze elementen en het belang van een immigratiecontrole oordeelt verweerder dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is. Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend en niet aan de terugkeerverplichting is voldaan – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten meespelen dat verzoeker, niettegenstaande meerdere eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en een eerder inreisverbod, niet heeft getwijfeld om illegaal in België te verblijven en tijdens dit illegale verblijf ook verschillende inbreuken op de openbare orde heeft gepleegd. Verweerder beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, zo ook over een ruime discretionaire bevoegdheid. Er blijkt niet dat er sprake zou zijn van loutere stijlformules.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoeker laat voorts na aan te tonen op welke wijze artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, dat slechts bepaalt in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet van toepassing is, zou kunnen zijn geschonden.

2.1.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan het bestreden inreisverbod ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...].”

Uit voormelde bepaling volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Dit gegeven wordt door verzoeker op zich niet betwist.

Verzoeker betoogt allereerst dat het motief dat hij naliet gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten betekend tussen 26 augustus 2012 en 31 mei 2014 incorrect is. Hij stelt wel degelijk het grondgebied van België te hebben verlaten, en verwijst in dit verband naar foto's en afdrucken van Facebook die zijn aanwezigheid in Italië, Spanje en Frankrijk moeten aantonen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er aldus aan voorbij gaat dat de betreffende bevelen om het grondgebied de verplichting opleggen om het gehele Schengengebied te verlaten, en dus ook het grondgebied van Frankrijk, Spanje en Italië, tenzij hij in een van deze landen verblijfsgerechtigd zou zijn. Dit laatste blijkt evenwel niet, en wordt door verzoeker ook niet voorgehouden. Op geen enkele wijze toont verzoeker aan dat hij sinds de eerdere bevelen op enig ogenblik het Schengengebied zou hebben verlaten of zou zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. In zoverre verzoeker benadrukt dat hij geen visum kort verblijf nodig heeft om zich naar het Schengengebied te begeven, merkt de Raad allereerst op dat deze vrijstelling – zoals dit zeer duidelijk blijkt uit het in dit verband door verzoeker zelf aangebrachte stuk van de Raad van de Europese Unie – enkel geldt voor zover verzoeker in het bezit is van een biometrisch paspoort. In casu blijkt dit niet. Verzoeker gaf ten overstaan van de politiediensten steeds aan niet in het bezit te zijn van een paspoort en tijdens een gehoor op 24 juni 2016 gaf hij, op de vraag of hij nog in het bezit is van zijn reisdocumenten, aan dat hij enkel nog een Albanese identiteitskaart heeft. Hij maakt aldus niet aannemelijk zich te kunnen steunen op de vrijstelling van de visumplicht. Daarenboven, en ten overvloede, merkt de Raad op dat een kort verblijf zonder visum betekent dat verzoeker maximum 90 dagen binnen een tijdvak van 180 dagen op het grondgebied van de Schengenzone mag verblijven zonder visum. In zoverre hij aldus betoogt dat hij vermocht naar andere landen van de Schengenzone te reizen, gaat hij er andermaal aan voorbij dat het verblijf van maximum 90 dagen binnen een tijdvak van 180 dagen geldt voor de gehele Schengenzone.

Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting geenszins de vaststelling dat hij heeft nagelaten gevolg te geven aan de bevelen die hem werden betekend tussen 26 augustus 2012 en 31 mei 2014. Dit nog daargelaten het gegeven dat de vaststelling dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig werd toegekend reeds een voldoende grond vormt om een inreisverbod op te leggen, motivering die niet wordt weerlegd.

Er werd verder reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Deze motivering staat los van de motieven waarom er een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan en niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Met name wordt de duur van het inreisverbod op twee jaar bepaald, nu verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en hij zich in het verleden schuldig heeft gemaakt aan verschillende inbreuken op de openbare orde waarvoor onder andere reeds op 26 augustus 2012 een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd. Gelet op deze elementen en het belang van een immigratiecontrole oordeelt verweerder dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is. Zoals reeds werd geduïd, blijkt niet dat verweerder de vaststelling niet kan laten meespelen dat verzoeker, niettegenstaande meerdere eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en een eerder inreisverbod, niet heeft getwijfeld om illegaal in België te verblijven en tijdens dit illegale verblijf ook verschillende inbreuken op de openbare orde heeft gepleegd. Het door verzoeker aangevoerde als zou verweerder op nagenoeg automatische wijze een inreisverbod voor een duur van twee jaar opleggen zonder in dit verband te motiveren of een afweging te maken, kan aldus niet worden bijgetreden. Er kan worden aangenomen dat verweerder de duur van het inreisverbod heeft bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval en aldus zijn discretionaire bevoegdheid heeft uitgeoefend. De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad ook niet toe vast te stellen dat het bestuur enig dienstige, relevante omstandigheid ten onrechte niet heeft betrokken bij zijn beoordeling voor het bepalen van de duur van het inreisverbod. Op geen enkele wijze geeft hij aan dat er sprake is van enige specifieke omstandigheid die een kortere duur van het inreisverbod kon noodzaken of rechtvaardigen, en waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Verzoeker is vervolgens van mening dat de duur van het inreisverbod kennelijk onredelijk is en in dit verband niet met de vereiste omzichtigheid werd gehandeld, nu enkel wordt verwezen naar zijn illegale verblijf, niet-gespecificeerde inbreuken op de openbare orde waarvan hij geen weet heeft en een inreisverbod dat niet langer in het rechtsverkeer is. Hij stelt dat verweerder zich beroept op het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde, doch geenszins aannemelijk maakt dat hij hiervoor een werkelijk gevaar vormt.

In dit verband wijst de Raad er allereerst op dat verweerder, wat de duur van het inreisverbod betreft, enkel verwijst naar het belang van de immigratiecontrole. Hij stelt weliswaar eveneens vast dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België verschillende inbreuken op de openbare orde beging, doch verwees strikt genomen niet naar de handhaving van de openbare orde of enig actueel gevaar voor de openbare orde als dusdanig.

De Raad merkt vervolgens op dat verzoeker het gegeven niet weerlegt dat hij, niettegenstaande verschillende eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en een eerder opgelegd inreisverbod, niet heeft getwijfeld om verder illegaal in België te verblijven en hij zich tijdens zijn verblijf in België schuldig heeft gemaakt aan verschillende inbreuken op de openbare orde. Verzoeker kan hierbij niet ernstig voorhouden geen weet te hebben van deze inbreuken, nu hieromtrent reeds werd gemotiveerd in de hem betekende bevelen om het grondgebied te verlaten van 26 augustus 2012 (betrapping op heterdaad op verboden wapendracht), 7 oktober 2012 (betrapping op heterdaad op bezit van amfetamine) en 12 januari 2013 (betrapping op heterdaad wegens slagen en verwondingen). Aldus blijkt ook niet dat enige verduidelijking in dit verband in de motivering van de thans bestreden beslissing zich nog opdrong. De Raad benadrukt verder dat het gegeven dat de geldigheidsduur van het eerdere inreisverbod reeds is verstreken nog niet maakt dat niet langer melding kan worden gemaakt van de omstandigheid dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een eerder inreisverbod. Het betreft een van de specifieke omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken. In het licht van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn om hem een inreisverbod voor twee jaar op te leggen. De omstandigheden dat verzoeker – niettegenstaande verschillende eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en een eerder inreisverbod opgelegd op 26 augustus 2012 – niet twijfelde om verder illegaal in België te verblijven en verschillende inbreuken op de openbare orde pleegde, kunnen een dergelijke duur rechtvaardigen. De Raad benadrukt in dit verband ook dat na het inreisverbod van 26 augustus 2012 nog nieuwe inbreuken op de openbare orde werden vastgesteld. Verzoeker weerlegt niet zowel eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten als een eerder inreis-

verbod naast zich neer te hebben gelegd. Hij maakt ook geenszins concreet aannemelijk dat aldus werd uitgegaan van een incorrecte feitenvinding. Enige onevenredigheid wordt met voorgaande uiteenzetting evenmin aangetoond.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder zich bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelde in strijd met de wet. Hij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Machtsoverschrijding kan evenmin wordt vastgesteld.

2.1.2.3. De richtlijn 2008/115 werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij toont evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt.

2.1.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die het bestreden inreisverbod onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.1.2.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de hoorplicht.

Hi stelt als volgt:

“Verzoeker wijst erop dat zijn recht om gehoord te worden in casu niet gerespecteerd werd. In haar arrest dd. 11-12-2014 (Hof van Justitie, C-249/13 van 11 december 2014) benadrukt het Europese Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende rechtsonderhorige waarop het EU-recht van toepassing is, het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een voor een rechtsonderhorige nadelige administratieve beslissing neemt. (RvV, 26 september 2014, nr. 130.247; RVV, 20 maart 2014, nr. 121.015; RvV, 24 juni 2014 nr. 126 158) Het Hof van Justitie stelt dat het recht om in elke procedure gehoord te worden, volgt uit:

- haar eigen vaste rechtspraak: de eerbiediging van de rechten van de verdediging is een fundamenteel principe van het EU-recht, waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (Kamino International Logistics C-129/13, Mukarubega C-166/13).*
- de artikelen 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de EU: de EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van een gerechtelijke procedure respecteren.*
- artikel 41 Handvest: de instellingen, organen en instanties van de EU moeten het recht op behoorlijk bestuur waarborgen, waaronder het recht te worden gehoord, voordat een individuele maatregel wordt genomen die nadelig is voor de betrokkene.*

Het doel van de rechten van verdediging en de hoorplicht komen in feite met elkaar overeen. Enerzijds beogen zij de belangen van de individuele burger te vrijwaren door hem de mogelijkheid te bieden een voor hem ongunstige beslissing te voorkomen.

Anderzijds streven zij ook naar de vrijwaring van de belangen van het bestuur door te vermijden dat laatstgenoemde zonder kennis van zaken een onzorgvuldige beslissing neemt.

Bijgevolg dragen de hoorplicht en de rechten van verdediging tevens bij tot het nemen van zorgvuldige beslissingen in hoofde van de overheid. (I. OPDEBEEK, o.c., nr. 4; J. DE STAERCKE, *Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst*, Brugge, Vanden Broele, 2002, 36-37; J. BAERT, 'Over niet-Belgische leerkrachten en de hoorplicht bij weigering van een afwijking op de nationaliteitsvereiste', T.O.R.B. 1996-97, 187-190)

Het is dus zowel in het belang van de rechtsonderhorige (rechten van verdediging) als in het belang de administratie (zorgvuldig bestuur) dat de betrokkene gehoord wordt.

Volgens het Hof heeft het hoorrecht meer in het bij zonder tot doel:

- de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt en opmerkingen kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit genomen wordt dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (M. C-277/11, *Mukarubega C- 166/13*), eventuele vergissingen te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit genomen wordt, niet genomen wordt of dat in een bepaalde zin besloten wordt.

- de overheid in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, *Mukarubega C-166/13*) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (*Technische Universitât C-269/90, Sopropé C-349/07*).

Het Hof stelt dat het hoorrecht gerespecteerd moet worden, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving er niet uitdrukkelijk in (Sopropé C-349/07, M. C-277/11, G. en R. C-383/13).

De EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging respecteren wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het EU-recht vallen (G. en R. C-383/13).

Naar Belgisch recht dient bovendien niet enkel de hoorplicht gerespecteerd te worden ten aanzien van rechtsonderhorigen die onder het werkingsgebied van het EU-recht vallen, maar ook ten aanzien van die van de rechtsonderhorigen die (mogelijks) nadeel ondervinden van een door de Belgische administratieve overheid aangaande hun persoon uitgevaardigde eenzijdige bestuurshandeling, ook al zijn die rechtsonderhorigen in het Rijk verblijvende zgn. derdelanders.

Immers volgt uit vaststaande rechtspraak van de Raad van State dat een administratieve overheid die bepaalde nadelige eenzijdige rechtshandelingen stelt ten aanzien van een rechtsonderhorige, zich eveneens conform de hoorplicht moet gedragen (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184; RVV 27 augustus 2014, nr. 128.272).

Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast.
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend

Gelet op het feit dat de administratieve overheid in casu een beslissing neemt teneinde verzoeker een inreisverbod van 2 jaar op te leggen, kan aangenomen worden dat het een individuele beslissing betreft die betrokkene zeer ernstig in zijn belangen aantast. Hierdoor kan hij zich immers 2 jaar lang niet begeven op het Schengengrondgebied. Dit terwijl verzoeker vrijgesteld is van de visumplicht voor kortverblijf in het gehele Schengen-aquis. Voorts werd deze beslissing gebaseerd op het gegeven dat men verzoeker op illegale wijze in België te verblijven en geen gekend of vast verblijfsadres te hebben. Dit gedrag, waarop de ganse beslissing is gemotiveerd, wordt hem als een persoonlijke tekortkoming aangerekend. Dat verwerende partij een aantal bevelen heeft om het grondgebied te verlaten die hij niet zou uitgevoerd hebben, wordt hem tevens zwaar aangerekend.

Verzoeker voldoet derhalve aan de twee cumulatieve voorwaarden die de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing maken, waardoor het recht om gehoord te worden in voorliggende zaak aan verzoeker toe kwam. De administratieve overheid diende verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunt omtrent de bestreden beslissing uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen alvorens verweerster een besluit zou nemen.

In haar arrest nr. 128.272 dd. 27 augustus 2014 formuleerde uw Raad de hoorplicht als volgt: "Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven

zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.*

Om te onderzoeken of het aan de verzoeker opgelegde inreisverbod een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen de ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen. Uit het bovengestelde blijkt dan ook dat in casu aan de beide voorwaarden is voldaan derwijze dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod voor de duur van vijf jaar op te leggen, de verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen." (RVV, 27 augustus 2014, nr. 128.272)

In casu werd de bestreden beslissing, dewelke een enorme impact heeft op de rechten van verzoeker, genomen zonder verzoeker de gelegenheid te bieden ter zake zijn standpunt toe te lichten.

Verzoeker was op het ogenblik van de routinecontrole door de politie inderdaad in illegaal verblijf in België. Doch heeft hij op het ogenblik van het nemen van de beslissing niet de mogelijkheid gehad te kennen te geven dat hij wel degelijk het grondgebied had verlaten, zoals blijkt uit de foto's (stuk 6) en uitprints van 'Facebook' (stuk 7) die verzoeker aan zijn verzoekschrift voegt.

Dat voorts opgemerkt dient te worden dat verwerende partij verwijst naar een inreisverbod dat niet langer in het rechtsverkeer is, daar dit verliep op 26/08/2015.

Het is in casu duidelijk dat men verzoeker in de gelegenheid had dienen te stellen enige toelichting omtrent zijn standpunt te geven en zijn verdediging naar behoren te voeren alvorens een administratieve beslissing te nemen, dan wel te betekenen.

Het feit dat verzoeker in het kader van de (te nemen) beslissing niet werd gehoord, is in strijd met de hoorplicht (en de rechten van verdediging en het recht op een eerlijk proces).

Voorts zou verwerende partij haar beslissing zorgvuldiger en gemotiveerder hebben kunnen nemen, indien voldaan was aan de hoorplicht alvorens tot haar beslissing te komen. Verzoeker had dan zijn verblijfsproblematiek langs zijn kant kunnen toelichten, waarna de administratie mogelijks tot een andere beslissing had kunnen komen.

Door evenwel geen enkel initiatief te nemen in dat verband opzichts verzoeker, schendt verwerende partij de plicht tot horen alsmede verzoekers rechten van verdediging en zijn recht op een eerlijk proces."

2.2.2. De Raad stelt allereerst vast dat verzoekers betoog dat hij op geen enkele wijze werd gehoord niet geheel correct is. Gelet op de stukken van het dossier blijkt immers dat verzoeker op 24 juni 2016 wel degelijk werd gehoord en in het kader van dit gehoor onder meer heeft toegelicht dat hij sinds 2011 in België verblijft, dat hij enkel nog een Albanese identiteitskaart heeft, dat hij geen gezondheidsproblemen heeft die hem verhinderen te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland, dat hij geen duurzame relatie of familie heeft in België en dat hij niet wil terugkeren naar zijn herkomstland omwille van de politieke, sociale en economische situatie aldaar, er geen werk is en burgers er niet goed worden behandeld.

Daarenboven wijst de Raad erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht ook pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu stelt verzoeker tijdens een gehoor te hebben kunnen meedelen dat "hij wel degelijk het grondgebied had verlaten, zoals blijkt uit de foto's (stuk 6) en uitprints van 'Facebook' (stuk 7) die verzoeker aan zijn verzoekschrift voegt". Er werd, in het kader van de bespreking van het eerste middel, evenwel reeds vastgesteld dat de door verzoeker voorgelegde stukken geenszins aantonen dat hij het Schengengrondgebied heeft verlaten zoals hem werd opgelegd in de hem betekende bevelen om het grondgebied te verlaten. De aangebrachte stukken vermogen niet het bewijs te leveren van het uitvoering te hebben gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, derwijze dat verzoeker niet aannemelijk maakt in dit verband nuttige, relevante elementen te hebben kunnen aanbrenge tijdens een (verder) gehoor. Verzoeker wijst verder op het gegeven dat het inreisverbod van 26 augustus 2012 dat geldig was voor drie jaar niet langer in het rechtsverkeer is. Nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding wordt

gemaakt van het gegeven dat verzoeker op 26 augustus 2012 reeds een inreisverbod voor drie jaar kreeg, volgt het door verzoeker gestelde evenwel reeds logischerwijze uit de bestreden beslissing zelf, zodat evenmin kan worden ingezien dat een (verder) gehoor op dit punt nog iets kon bijbrengen. Verweerder geeft in de bestreden beslissing ook niet aan dat het inreisverbod van 26 augustus 2012 nog geldig zou zijn. Er dient te worden aangenomen dat verweerder enkel heeft willen aangeven dat een inreisverbod voor twee jaar gerechtvaardigd is gelet op het belang van de immigratiecontrole, waarbij hij refereerde aan het eerdere inreisverbod. In dit verband wordt verder verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat hij nog specifieke omstandigheden in het kader van het hoorrecht had willen of kunnen aanvoeren die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Hij maakt geenszins aannemelijk dat hij op dit punt het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken.

Een schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging kan niet worden weerhouden.

Het tweede middel kan niet worden weerhouden.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS